

בבית המשפט העליון בירושלים

רע"א 6559/99

בפני: כבוד השופט י' טירקל

המבקש: צבי פרג

נגד

המשיב: 1. עו"ד דוד מילר
משיב פורמלי: 2. שיא גל בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט
המחוזי בתל אביב-יפו בה"פ 10238/99
שניתנה ביום 10.8.99 על ידי כבוד
השופט א' סלטון

בשם המבקש: עו"ד י' בן-דוד

בשם משיב מס' 1: בעצמו

החלטה

1. בעלי הדין העבירו את המחלוקות ביניהם להכרעת בורר (כבוד השופט בדימוס י' דיאמנט). ביום 2.11.98 נתן הבורר פסק בוררות ובו חייב, בין היתר, את המבקש לשלם למשיב "סכום בשקלים השווה ל-\$ 11,147 של ארה"ב לפי השער היציג נכון ליום הגשת התביעה (30.7.96), בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום זה ועד התשלום בפועל". לפי בקשתו של המשיב תיקן הבורר, בהחלטתו מיום 27.12.98, את הפסק כך שחישבו הסכום בשקלים וכן המועד ממנו יחושבו הפרשי הצמדה והריבית נקבע ליום 27.12.93 - יום היווצרות העילה. בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כבוד השופט א' סלטון), בהחלטתו מיום 10.8.99, דחה את בקשתו של המבקש לבטל את הפסק.

המבקש ביקש להרשות לו לערער.

2. לפי סעיף 22(א) לחוק הבוררות תשכ"ח-1968:

"22(א). הבורר רשאי, על פי פניית בעל-דין ולאחר שניתנה לבעלי-הדין האחרים הזדמנות נאותה לטעון טענותיהם, לתקן או להשלים את פסק-הבוררות, אם היה לקוי באחד מאלה:

(1) נפלה בפסק טעות-סופר, פליטת-קולמוס, השמטה, טעות בתיאור אדם או נכס, בתאריך, במספר, בחישוב וכיוצא באלה;

(2) הפסק לקוי בענין שאינו נוגע לגוף הסכסוך;

(3) אין בפסק הוראה בדבר תשלום ריבית;

(4) אין בפסק הוראה בדבר הוצאות הצדדים, לרבות טרחת עורך-דין."

הוראה זאת דומה להוראת סעיף 81(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984- וגם גישתם של בתי המשפט לתיקוני טעויות בפסקי דין ובפסקי בוררות דומה (עיינו לעניין תיקוני טעויות ס' אוטולנגי **בוררות דין ונוהל** (מהדורה שלישית, תשנ"א) עמ' 390 ו' זוסמן **סדרי הדין האזרחי** (מהדורה שביעית, 1995) עמ' 905 והאסמכתאות שם). על משמעותו של התיקון נאמר כי:

"מדובר בעיקרו של דבר על השמטה טכנית הנובעת מהיסח-הדעת ומתייחסת לדברים אשר בית-המשפט רצה לכלול בהחלטתו, כאשר נתן אותה אך הדבר נשמט מתשומת-לבו ללא דעת; וכאשר חוזרים ומפנים תשומת-לבו לשאלה מתברר בעליל, כי הוא היה ער לקיומו של הצורך לציין פרט זה או אחר בהחלטה, בעת שהיא ניתנה, אך לא עשה זאת בשל אחת מן הסיבות שנמנו לעיל. --- תקנה 486 [לתקנות הקודמות - י' ט'] אינה דנה בתקלות שהן ביטוי של שיכחה שבעטייה לא התייחס בית-המשפט להיבט זה או אחר של המחלוקת אלא דנה בנושאים אשר בית-המשפט היה ער להם בעת הדין, אך כאשר תרגם מחשבתו לכתבים פסח עליהם בהיסח הדעת ---" (דברי הנשיא מ' שמגר בע"א 769/77 **יוסיפוב נ' יוסיפוב**, פ"ד לב(1) 670,667).

3. גם במקרה שלפנינו כך. כאן העיד הבורר על עצמו במלים מפורשות כי:

"אכן נשמט מעיני שעתירת התובע היתה, בין היתר, לקבל הפרשי הצמדה וריבית **מיום היווצרות העילה** בו יומר הסכום הדולרי לשקלים חדשים, ולפסוק לו אותם בהתאם" (ההדגשות שלי - י' ט').

מדובר, אפוא, בתקלה שנגרמה בשל כך שתביעתו של המשיב כי החישוב ייערך לפי יום היווצרות העילה נעלמה מן הבורר בהיסח הדעת. זאת "טעות סופר" המצדיקה תיקון על ידי הבורר. יצוין כי בפרשות שנדונו בעבר הזמין בית המשפט את הבורר כדי להעידו על כך שמדובר בתיקון של השמטה מקרית או של פליטת קולמוס (ראו ע"א 262/59 **גבירץ ואח' נגד "סייקו" חברת דרום אפריקה ישראל לקונסטרוקציה ואח'**, פ"ד י"ג(2) 1552). במקרה הנדון אין בכך צורך אחרי שהבורר העיד על עצמו כי הדרישה לפסוק לפי יום היווצרות העילה נשמטה מעיניו.

4. הבקשה להרשות ערעור נדחית. המבקש ישלם למשיב את הוצאות הבקשה בסך 5,000 ש"ח.

ניתנה היום, כ"ו בשבט תש"ס (2.2.2000).

ש ו פ ט

העתק מתאים למקור
שמריהו כהן - מזכיר ראשי
M02.99065590 - מפ